

EEN OMWEG MAKEN

We maken het allemaal wel eens mee dat we verplicht een omweg moeten maken. De gekende oranje borden onderweg, met de duidelijke mededeling 'omleiding', dwingen ons een andere kant uit te rijden. En ja, dat kan op onze zenuwen werken. Je moet een ongekende weg nemen, een omweg, om op je bestemming te komen. En, het gebeurt hierbij vaak dat je ook tijd verliest. Een omweg aarzelt niet om je laattijdig op je bestemming te brengen. En dat werkt op de hedendaagse zenuwen. Want vandaag moet alles vlug en efficiënt verlopen. Geen tijd te verliezen! Je komt dan ook best tijdig aan op je bestemming.

De pelgrim

Een pelgrim is eveneens onderweg. Op zijn tocht kan het gebeuren dat hij ongewild of zelfs bewust een omweg maakt. Het op weg zijn heeft voor de pelgrim iets van aandacht hebben voor wat er te beleven valt. De ervaringen die onder weg te beleven vallen kunnen nieuwe inzichten bijbrengen. Ze zorgen voor wat verdieping in het leven. En de bestemming van de weg, die is daar aan ondergeschikt. In onze samenleving waar zoveel voortdurend in beweging is, waar verandering een constante is geworden, is de waardering voor de pelgrim ongetwijfeld kleiner geworden. En dit ten gunste van de 'toerist'. Toeristen zijn enkel op zoek naar deugddoende en leuke ervaringen. Toeristen passen in een samenleving waar alles vlug moet gaan. En kijk even op sociale media, men heeft dan nog het liefst dat alles leuk is. Voor toeristen is de weg die ze gaan ondergeschikt aan de bestemming. Hun bestemming dient vooral 'leuk' te zijn. En leuke ervaringen kunnen elkaar niet vlug genoeg opvolgen. Net zoals vakantie reizen soms niet vlug genoeg geboekt kunnen worden. Als niet-essentiële reizen tenminste toegelaten worden. Vraag is of 'toeristen' niet blijven steken in de waan van de dag en in oppervlakkige ervaringen? Wat zou er verkeerd zijn aan bewust 'een omweg maken'?

Waarde van een omweg

De spirit van een pelgrim leert ons dat een omweg zeker zijn waarde heeft. Het gaat voor de pelgrim hierbij niet om tijdverlies. Evenmin werkt het hem op de zenuwen. De weg van een pelgrim is een zoektocht naar verdieping, naar spiritualiteit. Zijn zoeken geeft hem de kans om stapvoets en gaandeweg te ontdekken wat belangrijk is in zijn leven, wat nu echt van waarde is. Hij laat zich niet meeslepen in de rush van het leven. Zelf wil hij zijn leven in handen nemen. Want leven is te waardevol om het alleen maar te laten bepalen door de normen en richtingen van de samenleving. Ook al is de samenleving voortdurend in beweging en vloeibaar geworden, de pelgrim zoekt naar waardevolle vastheid om er uit en van te leven. Midden die vloeibare samenleving blijft er ruimte nodig voor een omweggetje. Die weg waar we mogen zoeken naar verdieping. Het minste wat we in deze coronacrisis kunnen zeggen is, dat het zoeken naar verdieping en het spirituele aspect van het leven, weinig of geen aandacht krijgt. En nochtans, met enige verdieping gaan we weer ontdekken wat van waarde is en wat er nu echt toe doet in het leven.

Vasten: een omweg maken

De coronacrisis, waarvan we hopen dat het einde in zicht komt, heeft ons al een grote omweg doen maken. Net zoals deze vastentijd een omweg is. Troostend is dat de Bijbel ons vertelt in het boek van de Uittocht, dat zelfs God zijn volk een omweg liet maken door de woestijn. Op die omweg laat God zijn volk niet in de steek. Net zoals hij ons nu niet in de steek laat. Juist in die tijd van leegte en gemis mogen we (weer) ontdekken wat er echt toe doet in ons leven. Verdieping, het ontdekken van onze wortels, geeft ons de nodige rust. Straks mogen we hieruit wellicht weer ontdekken wat we een beetje uit het oog verloren waren: het samen bidden, het samen bidden. Nu kunnen we alleen maar zeggen dat het jammer is dat onze overheid zelfs niet spreekt over religie. Op vraag van de religieuze verantwoordelijken van ons land om het aantal aanwezigen bij een viering aan te passen aan de

grootte van het cultusgebouw, blijft de beperking die de overheid stelt maximum 15 personen. En dat is jammer! Geloof en religie wordt vandaag doodgezwegen in de politiek. In afwachting kunnen wij alleen maar een omweg maken. Een omweg waar we herontdekken hoe waardevol ons geloof is, hoe waardevol het is om samen in gemeenschap ons geloof te vieren. Ik hoop dat velen een omweg durven maken. Welk pad iemand ook kiest om zijn of haar zingeving of levensovertuiging ook vorm te geven, belangrijk blijft dat je zoekt naar wat voor jou van waarde is. En dan mogen we straks samenkomen, onze ervaringen met elkaar in alle openheid delen. We gaan weer ontdekken hoe waardevol het leven én samenleven is. Als je maar de moed hebt een omweggetje te maken...

JOHAN LOONES (reageren johan.loones@skynet.be)